

кѣра, научихъ, че кокошата дружина продължава да намалява. Стопанинѣтъ ѝ вече не знаелъ, какво да прави. Той се въоръжилъ съ стара евзалийка и нѣколко нощи пазѣлъ птицитѣ си. Но тая работа свършила печално. Въ една тъмна нощъ, когато кокошиятъ вампиръ отмѣкналъ най-хубавата ярка, старецѣтъ стрелялъ на слуки. Ала, вмѣсто предсмъртния крѣсъкъ на звѣра, чулъ рева на своето магаре. Следъ това приключение дѣдо Младенъ изпратилъ кокошкитѣ си на село.

Когато решихъ отново да го посетя, птицитѣ пакъ бѣха донесени въ воденицата, и старата история бѣ подновена. Поради студа, тѣ ношуваха въ самата воденица, но все пакъ, тайнствениятъ грабителъ вземаше своята жѣртва съ сжщата леснина.

Денѣтъ бѣше снѣженъ и мѣгливъ. Истинско време за патешки посещения. Водитѣ на рѣката оглеждаха бѣлитѣ брѣгове, а едритѣ камъни по бързея имаха снѣжни калпаци.

Дѣдо Младенъ ме посрещна смутено. Въ воденицата нѣмаше никой. Работата бързо намаляваше. Парната мелница, която бѣше започнала да работи тая есенъ, привличаше млеваритѣ и равномерното пѣшкане на мотора ѝ се чуваше чакъ тукъ. Моятъ приятелъ не губѣше надежда, че хората пакъ ще го потърсятъ. Неговото смущение идѣше отъ спомена за лѣтото.

— Прощавай — каза ми той — животнитѣ нѣмаха вина тогава, ама на... Щомъ ти си отиде, сжщата нощъ оня дяволъ пакъ се яви. Отмѣкна пѣтела. Каква може да бжде тая гадъ? Година стана откакъ мори кокошкитѣ — и той ми разказа своитѣ промеждия, които ми бѣха известни.

— Днесъ ще разрешимъ тая тайна — казахъ азъ, като си спомнихъ за прѣсния снѣгъ.

Обиколихъ въ кржгъ около воденицата. Освенъ диритѣ на нѣколко заяка и стѣпкитѣ на воденичарското куче, нѣмаше никакви други. Снѣгѣтъ бѣше валѣлъ